

Nr 224.

Av herr **Ljunglund**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående viss omorganisation av vägväsendet.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 53 till årets riksdag har en omfattande omorganisation av vägväsendet i riket föreslagits. Mot de grundsatser, på vilka detta förslag uppbyggt, synes i det väsentliga intet vara att erinra. I enlighet med av 1928 års riksdag i dess skrivelse nr 310 uttalade önskemål har i den föreslagna organisationen kravet på förenkling och decentralisation av vägärendenas handläggning tillgodosetts samtidigt som lockelsen för vägingenjörerna att sätta sina privatekonomiska intressen framför det allmännas avlägsnats. En lycklig lösning av vägfrågan har därmed ställts i utsikt.

I en punkt förefinnes emellertid anledning till erinran emot det kungliga förslaget. Vägingenjörernas ställning i tjänstehänseende till länsstyrelserna och väg- och vattenbyggnadsstyrelsen har reglerats så, att vägingenjören betecknas som en väg- och vattenbyggnadsstyrelsens tjänsteman med tjänstgöring i viss länsstyrelse.

Till stöd för denna anordning åberopas i den k. propositionen 1927 års sakkunniga och 1928 års proposition. De hörda myndigheterna ha emellertid övervägande ställt sig kritiska eller avvisande emot densamma. Tillstyrkande utlåtanden ha avgivits av länsstyrelsen i Västerbottens län och Svenska Vägföreningen. Länsstyrelsen i Norrbottens län har med hänsyn till förslaget provisoriska karaktär ej haft något att erinra men ifrågasätter, om det icke ur organisationssynpunkt vore riktigare, att vägingenjören redan från början bleve länsstyrelsens tjänsteman. Länsstyrelsen i Skaraborgs län intager en liknande ståndpunkt. *Statskontoret, tio länsstyrelser samt Svenska vägstyrelsernas förbund ha förklarat sig anse vägingenjören böra vara länsstyrelsens tjänsteman.*

Till denna onekligen kraftiga opinionsyttring emot en anordning med vägingenjören såsom direkt anställd hos väg- och vattenbyggnadsstyrelsen har departementschefen enligt min mening tagit alltför liten hänsyn. Departementschefen röjer en viss osäkerhet; han yttrar, att »skulle erfarenheterna av den nya organisationen giva vid handen behövligheten av en ändring i tjänsteställningen, lärer frågan härom i sinom tid få tagas under övervägande». Säkerligen äro dessa misstankar, att organisationen på denna

punkt i sinom tid måste underkastas en justering, icke ogrundade. Men när så är förhållandet, förefaller det rimligast och naturligast att redan vid den nu förestående omorganisationen taga steget fullt ut och giva vägingenjörerna den ställning, som flertalet av de myndigheter som yttrat sig ansett böra tillkomma dem. Erinras må också, att 1927 års sakkunniga icke voro eniga rörande denna organisationsdetalj; ordföranden, landshövding von Sydow, fann övervägande skäl tala för vägingenjörernas placering såsom länsstyrelsernas tjänstemän.

Med stöd av vad som anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring av Kungl. Maj:ts förslag till omorganisation av vägväsendet, att vägingenjörerna bliva länsstyrelsernas tjänstemän.

Stockholm den 12 febr. 1929.

L. K. V. Ljunglund.